

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Jonathan Millan. Petit drama sobre actuat

Inauguració: Dijous, 4 de setembre de 2015, 12.00 h.

Exposició: 04.09.2014 – 31.10.2014. Dilluns a divendres de 10.30 a 19.00 h.

Algunes coses que veig a l'expo i que, encara que potser no cal, m'agradaria explicar:

Els murals. És la primera vegada que faig murals. Tenen aquesta particularitat de ser una imatge que pot ser gegant però que desapareixerà quan acabi l'exposició. Aquest caràcter provisional és en el que em sento més còmode i en el qual intento que es mogui tot el que faig. No em crec res molta estona.

A més en aquest cas m'agrada el fet que els murals funcionen com a obres autònomes però també compleixen una funció d'imatge al·legòrica de l'exposició. Com si fossin espectres que han sorgit del mateix mur i que condensen en una sola imatge conceptes o atmosferes que flueixen i recorren tota la expo.

Una d'aquestes idees és la de portar les coses a un estat primari. Despullar-les de complexitat i soroll per veure-les amb més claredat i poder així aprehendre-les. Tota l'exposició, fins i tot jomateix, està sotmesa a aquest exercici de filtratge.

Mirant una foto de quan era bebè. Es mostra un contingut de to existencial (mirant-me quan era bebè, reflexió sobre la meua vida, etc.) però formulat amb un estil de còmic d'humor de baixa estofa. M'agradava aquesta fusió entre to reflexiu i imaduresa.

També em feia gràcia que la imatge funcionés com a portada de l'expo, com un resum condensat. Tot el que passa a baix a la sala, està situat al petit tram que hi ha entre la foto (jo de bebè) i la meua cara (jo d'adult).

La meua mare i jo veient-nos. El mural situat al fons d'una sala blanca en què pràcticament no hi ha res més sembla abastar tota l'habitació com si pretengués convertir-la en un recipient psicològic, incloent-hi a l'escena al mateix espectador (que també observa la imatge).

L'escena parteix d'una imatge de la pel·lícula *Uncle Boon Mee recorda les seves vides passades*. En la pel·lícula apareix aquesta seqüència tal qual: un noi i la seva mare es veuen desdoblats i mirant-se a si mateixos mentre veuen la televisió. L'escena em va agradar molt i em va venir de gust dibuixar-la posant-me a mi i a la meua mare substituïnt als personatges de la pel·lícula. En realitat l'escena podria ser protagonitzada per qual-sevol, i en cada cas, en la lectura subjectiva de cada individu, es veuria contagiada per l'especificitat de la relació que tingués amb la mare o amb la seva forma de veure. És a dir, que era una mena d'imatge-recipient molt democràtica.

Quan se'm va acudir convertir-la en un mural em vaig adonar que estava retornant (amb els meus mitjans: el dibuix) a la mida en què va ser percebuda quan la vaig veure al cinema. Com si la imatge de la pel·lícula m'hagués travessat, impregnat amb la meua biografia i tornat a la pantalla arrossegant la meua singularitat.

Una cosa que m'interessa especialment d'aquesta peça és el fet que la meua única aportació és existir. No enuncio res, només m'interposo en el camí d'una imatge.

Les tres peces antigues: poc a afegir. Reivindicar-les contextualitzant i extraient el seu valor en el fet de ser una resta física d'un moment genuí.

Escultura i vídeo bebè: Res a afegir.

Mosaic de dibuixos: Poc a afegir. Dibuixos fets en diferents moments dels darrers dos anys que no tenien intenció de ser obra (eren més alleujaments o temptejos) i que al redescobrir-los em van donar una imatge bastant completa de mi mateix. Es poden veure tres grans línies temàtiques: Els meus pares, les noies i l'art.

Dos neandertals follant: Important assenyalar dues idees.

1-Representar un acte bàsic i ancestral situat en els orígens de la humanitat des de l'altre extrem de la història i d'una manera que recorda moments en el disseny i l'arquitectura pretesament sofisticats i futuristes, gairebé prepotents, però en el fons naïfs.

Un amic va esmentar el símil amb l'el·lipsi (os/nau espacial) de *2001: una Odissea en l'espai*.

2-Tibar encara més la distància entre abstracció/representació iniciada amb *Pila de mitjons bruts* i *De la cuina al menjador*. En aquest cas he comprovat que títol i forma estan tan allunyats que a la gent li resulta impossible fer-los conviure. O pensen el títol o veuen la forma però no poden fusionar-los.

M'agrada la idea que sigui una distància conceptual i temporal. La història de l'home no cap en el cap de l'home.

Petit drama i postures sobre una bassa. La meua idea era incidir en una cosa molt petita: la idea de sobreactuar, o escenificar alguna cosa enmig d'un drama real, i a més fer-ho únicament dirigit a mi mateix.

Recordo una vegada quan era adolescent, que estava tot sol plorant a la meua habitació, segurament per alguna noia. Portava molta estona plorant i en un moment concret se'm va acudir fer una mena de ganyota mofant-me del mateix fet de plorar, sobreactuant el mateix drama en el qual estava immers. Com si d'una banda, en el fons, no m'ho prengués molt seriosament, i com si a més, voldria ser creatiu fins i tot en aquest moment en el qual estava enmig del fang.

En el cas de la bassa m'agrada també la idea de reduir l'acte creatiu a l'exageració. Jo en una bassa: el normal. Jo en una bassa sobreactuant: l'Art.

La resta de dibuixos que acompanya a aquesta sèrie són zooms a peces fictícies que no només són molt mínimes i efímeres sinó que a més es donen en un marc immens i aïllat, l'oceà. El que ho porta tot al límit de l'absurd.

Tot junt, mural i dibuixos del naufrag pretenien ser una espècie de racó d'aïllament o espai sense temps en el qual es reflexiona o des del qual veure d'una altra manera les escenes de la meua vida que hi ha en el mosaic de dibuixos d'enfront.

Carlota dormint i *Pila de mitjons bruts*. Aquestes dues imatges finals funcionen com a epíleg, com una espècie de tornada a casa. Ambdues ens retornen a un present immediat, quotidià i real. Em desperto i veig el clatell de Carlota. No he decidit veure aquesta imatge (la meua posició s'ha gestat mentre dormia) i quan la veig estic mig adormit i amb prou feines hi ha pensament, és allà, una imatge del món.

Conclusió. És com si, en general, la idea fos despullar-me de capes d'opinió, intel·lecte, enginy o creativitat perquè l'única cosa que quedi, la meua única aportació provinguí de singularitats que em vénen donades per l'especificitat de les meves coordenades biogràfiques i espai-temporals. Mirant-me a mi mateix de bebè, a la meua mare, o a Carlota redueixen el meu camp d'acció a l'acte de veure i tractar de ser conscient de la meua existència. Es posen en dubte les jerarquies intel·lectuals o creatives i es pretén subratllar la singularitat de qualsevol individu, però sobretot la meua.

— Jonathan Millan

*Per a més informació i/o imatges contactar amb Víctor Pérez (victor@estranydelamota.com).